

Quartier de Guillaume (Zeg maar Willemskwartier)

'Iedereen leeft tegenwoordig op z'n eigen,

Van oudsher is het Willemskwartier een buurt met een rijke historie én kleurrijke bewoners. Wil je sjiek doen, dan zeg je in je beste Frans dat je in Quartier de Guillaume woont. Wie wonen hier allemaal en wat hebben deze buurtbewoners zoal te vertellen? *Hart van Nijmegen* biedt ze een kwartiertje spreektijd. Dit keer geven we Willems kwartiertje aan Joyce Hellegers (53).

"Op mijn dertiende had ik mijn eerste tattoo, een roosje. Mijn moeder was boos!"

terwijl **het hier heel gezellig kan zijn!**

Voordat ze gaat zitten, loopt Joyce eerst naar de bar om een doekje te halen. Ze maakt de tafel leeg en veegt de kruimels weg. "Even een doekje eroverheen, hoor. Ik vind dat altijd zo smerig." Daarna bestelt ze een rooibosthee met zoetje en kijkt je met nieuwsgierige ogen aan. Ja, ze wil graag vertellen over zichzelf en over de wijk Willemskwartier.

Joyce is geboren op de Willemsweg

"Mijn moeder heeft hier altijd gewoond. Mijn vader niet, die komt uit de onderstad. Of benedenstad. Ik ben nooit weggegaan uit de wijk. Toen ik tweeënhalf jaar oud was, verhuisden we naar de Pater van Meursstraat. Daar heb ik gewoond tot de huizen daar werden gesloopt. Op dat moment ging ik naar de andere kant, zoals dat heet als je de Willemsweg oversteekt. Eerst Brederostraat, dat vond ik niets. Daarna Beetsplein, daar woon ik nu 25 jaar."

Ze zwaait naar voorbijgangers in de verte

Joyce lijkt zowat iedereen in de buurt te kennen. "Vroeger was het veel gezelliger dan nu. We waren toen geen burens, maar familie. Veel bewoners zijn weggegaan.

"Ik wil meer saamhorigheid in de wijk, zoals vroeger met opfleurdagen en opschoondagen."

Mijn ouders ook, die wonen nu in de Landbouwuurt. Vind mijn moeder vreselijk, die mist het Willemskwartier enorm! Ik woon nu in een gezellige hoek. Naast Hannie, mijn steun en toeverlaat. Zij heeft nog wel een sleutel van mijn huis, zoals we die vroeger allemaal van elkaar hadden. Als ik de rolgordijnen niet omhoog doe, belt ze me op of komt langs met de vraag wat er aan de hand is."

Vooral in de zomer is het volgens Joyce heerlijk op het plein, samen op de stoep

"Ik wil meer saamhorigheid in de wijk. Zoals we vroeger met opfleurdagen en opschoondagen met z'n allen de straat schoonmaakten. Nu doen alleen Hannie en ik dat. Iedereen leeft tegenwoordig op z'n eigen. Terwijl het hier in het Willemskwartier heel gezellig kan zijn! Je moet een beetje geven en nemen. Laatst bij de brand op de Willemsweg stonden alle Willemskwartierders klaar voor die stu-

denten die boven die snackbar woonden, met dekens en slippers."

Zelf draagt ze geen slippers, maar altijd mooie schoenen

"Ik denk dat ik vier paar schoenen heb van 190 euro per paar. Schoenen moeten goed zitten. Maar ik vind het wel moeilijk om geld in mezelf te investeren. Dat heeft te maken met mijn verleden. Door de verwekker van mijn zoon – hij was geen vader – ben ik zwaar verslaafd geweest, dat mag iedereen weten. Ik ben diep

geweest, maar nu gaat het goed. Vandaar mijn tattoo *veni, vidi, vici*. Ik had dood kunnen zijn, maar nu kan ik voor mezelf kiezen."

Joyce laat zien dat ze 'HET' onder de knie heeft, letterlijk als tattoo

"Op mijn dertiende had ik mijn eerste tattoo, een roosje. Mijn moeder was boos! Volgens sommigen was ik vroeger de aso van de wijk, maar nu ben ik al achttien jaar clean. Bij NEC zorg ik voor de naamplaatjes van overleden HKN-fans. Mensen kennen me daar, ze noemen me 'moeder van de Joet', geen jeugd of youth, maar joet. Mooi is dat, maar ook wel zwaar. De dood van Shane op oudejaarsdag was echt heftig. Daarom wilden we dit jaar geen carnaval vieren, dat paste niet. Ik moest er echt niet aan denken! Als eerbetoon aan de jongen laat ze haar nieuwste tattoo zien: S met een sterretje. 'Die is voor Shane. Ook NEC is één grote familie.' ❤️

Tekst: Tefke van Dijk

Foto's: Dirk-Jan Burgersdijk